

Η κατάργηση των μνημονίων δεν θα είναι το τέλος. Θα είναι η αρχή

του Γιάννη Μηλιού

Βρισκόμαστε σε μια περίοδο που ενώ στην επιφάνεια της επικαιρότητας φαίνεται σαν να μη συμβαίνει τίποτα σημαντικό σχετικά με την εξέλιξη της κρίσης στην Ευρώπη, στην πραγματικότητα επιτελούνται πολύ σοβαρές διεργασίες για το πώς θα συνεχιστεί η αντιδραστική αναδιάρθρωση ενάντια στα συμφέροντα της πλειοψηφίας της κοινωνίας. Η ολιγωρία των ελίτ και της κυβέρνησης, η συνεχής «αναβολή των αποφάσεων» δεν υποδηλώνει μια σύγκρουση της κυβέρνησης με τους δανειστές του ελληνικού κράτους, όπως προσπαθούν να μας πείσουν τα μνημονιακά μέσα. Αποτυπώνει το πρόβλημα που έχουν να αντιμετωπίσουν οι δανειστές του ελληνικού κράτους και το πρόβλημα αυτό δεν είναι άλλο από το πολιτικό τέλος όλων αυτών που εφάρμοσαν μαζί τους τις μνημονιακές πολιτικές τα τέσσερα τελευταία χρόνια.

Πρόκειται για «το χρονικό ενός προαναγγεθέντος θανάτου», αλλά οι δανειστές από κοινού με το μεγάλο ελληνικό κεφάλαιο έχουν ένα επιπλέον πρόβλημα. Η μόνη πολιτική δύναμη που θα έχει λαϊκή νομιμοποίηση μετά τις ευρωεκλογές και τις αυτοδιοικητικές εκλογές θα είναι ο ΣΥΡΙΖΑ. Οι σιωπηρές διεργασίες που λαμβάνουν χώρα στις Βρυξέλλες, την Αθήνα και τη Νέα Υόρκη τους τελευταίους μήνες έχουν ως στόχο να επιμηκύνουν όσο περισσότερο γίνεται τη θητεία αυτής της κυβέρνησης, να διασφαλίσουν την υλοποίηση όσο περισσότερων ιδιωτικοποιήσεων μπορέσουν, και να οικοδομήσουν πριν την αναπόφευκτη πτώση της κυβέρνησης ένα πεδίο συζήτησης σχετικά με το χρέος, που να συμφέρει τις ελίτ.

Η μεγάλη αλλαγή που λαμβάνει χώρα στην τρέχουσα θεσμική συζήτηση είναι η μετάβαση από ένα πλαίσιο λύσης που αφορά τη «βιωσιμότητα» του χρέους σε ένα πλαίσιο λύσης που θα αφορά την «εξυπηρετησιμότητά» του. Με απλά λόγια αυτό σημαίνει ότι γίνεται μια προσπάθεια να νομιμοποιηθεί στην κοινωνική συνείδηση το γεγονός ότι το χρέος δεν χρειάζεται να μειωθεί, πρέπει απλώς να μπορεί το κράτος να το εξυπηρετεί. Με αυτόν τον τρόπο το κάθε κράτος θα δεσμεύεται μόνιμα σε μια συμφωνία με τους δανειστές του για πολιτικές λιτότητας οι οποίες υποτίθεται ότι θα ικανοποιούν την απαίτηση για εξυπηρέτηση του χρέους. Αν υπάρχει αποτυχία, τότε θα πρέπει να επιβάλλονται επιπλέον μέτρα λιτότητας.

Ο λόγος του ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται έξω από αυτό το πλαίσιο, γι' αυτό και η έλευσή του στην εξουσία αποτελεί πρώτου μεγέθους πρόβλημα για τους δανειστές και το ελληνικό κεφάλαιο. Ο ΣΥΡΙΖΑ λέει ότι η πραγματική σύγκρουση δεν είναι η τεχνική διευθέτηση για να είναι εξυπηρετήσιμο το χρέος, αλλά οι πολιτικές με τις οποίες το κράτος θα γίνει αξιόχρεο και οικονομικά ισχυρό για να ασκεί κοινωνική πολιτική και να παίρνει αναπτυξιακές πρωτοβουλίες προς όφελος της κοινωνικής πλειοψηφίας. Η συζήτηση πρέπει να περιλαμβάνει το τεχνικό ζήτημα, αλλά μόνο ως τρόπο υλοποίησης της πολιτικής κατεύθυνσης και όχι να μετατρέπει το τεχνικό ζήτημα σε πολιτική, όπως κάνουν οι μνημονιακοί και οι συνοδοιπόροι τους.

Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει το πλεονέκτημα ότι συσπειρώνει αυτή τη στιγμή μεγάλες μάζες με κοινωνική διασπορά από τους άνεργους χωρίς μέλλον μέχρι τους πληγέντες μικρούς επιχειρηματίες και με πολιτική διασπορά από την Αριστερά της σοσιαλδημοκρατίας μέχρι την αριστερά της Αριστεράς. Αυτή η δύναμη που συσπειρώνει του δίνει το δικαίωμα να επιβάλλει μια άλλη συζήτηση από αυτή που γίνεται. Μια συζήτηση που το ερώτημα «πού θα βρεθούν τα λεφτά» το αντιστρέφει στο «πού θα βρεθούν τα λεφτά για ποιους;». Μια συζήτηση που θεωρεί δεδομένη την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών όσων πλήττονται και θέτει σε αμφισβήτηση τα

προνόμια όσων θησαύρισαν στη χρυσή (γι' αυτούς) δεκαετία του ελληνικού νεοφιλελευθερισμού. Με αυτή τη δύναμη ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μεταφέρει μόνο τη συζήτηση στο πεδίο που συμφέρει την πλειοψηφία της κοινωνίας, αλλά θα προτείνει και τεχνική λύση για το χρέος, η οποία θα καταργεί τον εκβιασμό της μόνιμης λιτότητας που προσπαθούν να επιβάλουν οι ευρωπαϊκές και ελληνικές ελίτ. Αυτό θα γίνει σύντομα και τότε θα δει ο κόσμος στην Ελλάδα αλλά και στην Ευρώπη αν αυτό που ενδιαφέρει τόσο πολύ την τρόικα και τους φίλους της είναι το χρέος ή όχι.